

[O. Kier.]

tion, og det har man opnaaet. Handelen med Aktier er jo praktisk talt standset, og nu er der vel ingen Grund til at tro, at der vil komme en større og uønsket Opblussen, selv om man gik bort fra Bestemmelserne. Der kan opstilles Tilfælde, hvor man rammer meget haardt, særlig paa Grund af vor progressive Beskatningsform. Men lad nu være, at en akademisk Drøftelse af Spørgsmaalet vilde give til Resultat, at Bestemmelserne i § 4 og § 5 var rigtige og forsvarlige for to Aar siden efter den store Krigs Udbrud; saa vil man alligevel, synes jeg, kunne rejse Spørgsmaalet nu, om det er rigtigt og forsvarligt, ogsaa af skatte-tekniske Grunde, at fortsætte med disse Bestemmelser. Er Tiden nu ikke kommet til at afvikle dem eller mulig forberede deres Afvikling? Aktier er siden den store Krigs Begyndelse steget, og de er faldet. Der er formodentlig mange Papirer, der har været under Septemberværdien 1939; der er muligvis Papirer, der var været det baade en og flere Gange, og der er ingen Grund til at tro, at de ikke kan komme det igen. Jeg synes derfor, det er meningsløst at opretholde disse Bestemmelser, i hvert Fald ikke at forberede deres Afvikling, og jeg vil blot paapege, at man faktisk i disse Bestemmelser stiller Ikke-Spekulanten ringere end Spekulanten.

Vedrørende § 6 vil jeg gerne sige saa kort og saa haardt som muligt, at vi har aldrig ønsket den, og vi vil helst være fri for den i Dag. Jeg vil gerne paapege, at hvis Stk. a er formet rigtigt, maa det forekomme os, at Stk. b maa affattes ligesom Stk. a, altsaa at Fortjenesten ved Afstaaelse af Patentrettigheder o. lign. beskattes med Halvdelen ud over den Fortjeneste, der er til Stede ud over 5 000 Kr., akkurat ligesom under Punkt a vedrørende Goodwill. Jeg vil ligesom Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, spørge Finansministeren — jeg gaar ud fra, at vi faar Oplysning om det i Udvalget —, om dette Forhold er ordnet, for saa vidt Mælkeordningen angaar; i øvrigt har man her blot et Bevis paa, hvor haardt Bestemmelserne kan ramme i saadanne Tilfælde, maaske endda særlig haardt her, idet der er Tale om en lovmæssig Ordning.

Det er det væsentligste, jeg har at sige til de Punkter, Lovforslaget omfatter. Der kan være meget andet, som burde medtages i Lovforslaget, naar vi nu fortsætter med denne Lovgivning, som vi, saaledes som jeg nævnte det før, bliver nødt til at fortsætte — det indrømmer jeg —, naar vi engang er

begyndt. Men jeg gaar ud fra og forventer, at naar vi er begyndt, vil, efterhaanden som Resultaterne kommer af Skattekommissionsarbejdet, Lovgivningsarbejdet blive mere og mere udførligt paa dette Omraade.

Der er imidlertid een Ting, som vi inden for mit Parti synes det var rimeligt at inddrage allerede paa nærværende Tidspunkt. Jeg tænker her paa den saakaldte Bryllupsskat, altsaa det Forhold, at en Mand og en Kvinde, som begge har Erhverv, og som sætter Bo, sambeskattes, selv om den ene — og det er jo i de fleste Tilfælde Kvinden — efter Ægteskabet opgiver sit Erhverv. Det forekommer os at være en Retfærdighedssag i et saadant Tilfælde at beskatte dem hver for sig, eller hvis man af skattemæssige Grunde ønsker Sambeskatning, da saaledes, at de tilsammen kun vil komme til at betale, hvad de tilsammen vilde komme til at betale ved en Særbeskatning.

Der kan endnu være andre Ting, der burde inddrages; men det Omraade, vi er inde paa, er jo uhyre stort og dækkes i Dag af de mange Landsoverskatteraads- og Skatteretskendelser, som med hele deres mægtige Materiale faktisk ogsaa giver et fast Grundlag i de fleste Tilfælde. Men Følgen af 39-Loven og Fortsættelsen maa, som jeg allerede har bemærket, logisk blive den, at Lovgivningsmagten griber mere og mere ind paa hele Omraadet. Vi er ikke meget begejstrede for Lovforslaget i dets nuværende Form, ligesom vi heller ikke var det, sidst da det blev forelagt.

Jeg vil gerne ende med at sige, at der siges saa meget og ofte haarde Ting om Finansminister V. Buhl. Vi er her inde paa et Felt, der helt er Finansministerens eget. Den højtærede Finansminister kender Omraadet til Bunds, og jeg vil her gerne sige noget venligt om den højtærede Finansminister, nemlig at det er altid en Fornøjelse at møde Ministeren og hans Ønske om at drøfte Spørgsmaalene gennemgribende og sagligt i Udvalget. Ministeren vil helst have den lange Ende af Rebet og har vel i de fleste Tilfælde ogsaa faaet den, men jeg maa indrømme den højtærede Minister — og jeg gør det gerne —, at vi paa dette Omraade har mødt Ministeren sagligt indstillet og imødekomende over for en Drøftelse af Spørgsmaalene til Bunds. Nu haaber vi inden for mit Parti, at det vil være muligt i Udvalget at møde saa megen Imødekommenhed ogsaa denne Gang hos den højtærede Minister, at Rigsdagen kan enes om Lovforslaget. De Indvendinger, som vi her har fremdraget, er kun af saglig Karakter, og vi synes, vore Ønsker er